

WETENSCHAPPELIJKE MEDEDEELINGEN.

Behandeling van trichinose. — A. v. GENERSICH vond dat bij verschillende dieren, vooral zoogdieren, van welke laatste hij er 250 onderzocht, de reactie van den inhoud van den dunnen darm zeer verschillend is; juist die dieren, die een zeer sterk zuren darminhoud hebben, bijv. eenden, kunnen bijna nooit trichineus gemaakt worden; andere, bij wie slechts in het bovenste gedeelte van den dunnen darm de reactie zuur is, honden, ratten, varkens enz. worden veel minder heftig aangetast dan konijnen en menschen, bij wie in het darmkanaal een alkalische reactie de overhand pleegt te hebben. Hij proponeert, waar trichineus vleesch gegeten is, door rijkelijke en herhaalde toediening van geschikt voedsel — waarom niet van zuren — de zure reactie van den darminhoud kunstmatig te verhoogen.

GENERSICH vond in Klausenburg, waar evenmin als in geheel Hongarije ooit een trichineus varken is gevonden, bij 183 ratten 10-maal spiertrichinen, 2-maal ook darmtrichinen, een waarneming, die de door LEUCKART verkondigde leer, dat de rat en niet het varken de eigenlijke trichinenwaard zou zijn, bevestigt (*Ungar. Arch. f. Med.* I).

FOKKER.

INGEZONDEN.

Geachte Redacteur-Gérant!

Den 25sten April dezes jaars bracht een der leden van de Afdeeling Leerdam e. O. het voorstel ter tafel, dat in het nummer van 3 Juni van het *Tijdschrift* is overgedrukt.

Ofschoon het niet met groote ingenomenheid werd begroet, vond het toch niet zoo ijverige bestrijding, omdat men algemeen niet meende, dat dit voorstel in behandeling kon komen, daar de termijn van opneming voor de Alg. Vergadering verstreken was.

Den 1sten Juni opnieuw bijeengekomen, zou er de toelichting besproken worden.

Deze werd van alle zijden scherp aangevallen.

Tot een resultaat kon deze discussie niet leiden, daar ons werd medegedeeld dat voorstel en toelichting in druk zouden komen, wellicht reeds in het eerst verschijnend nummer. Dat nu een voorstel van zoo ingrijpenden aard, na een dergelijke onvolledige beraadslaging en ontwikkeling, aan de Alg. Vergadering wordt aangeboden en daardoor aan het publiek, kan nooit in het belang van de Ned. Maatschappij tot Bev. der Geneeskunst geacht worden.

Ik kan dus de Commissie, die de urgentie heeft te beoordeelen, met aandrang verzoeken, het voorstel van Leerdam e. O. van de agenda af te voeren. U dankzeggende voor de verleende opnemng onder collegiale groeten.

Schoonrewoerd, 15 Juni 1893.

C. H. MOLL.

HET STAATSTOEZICHT OP KRANKZINNIGEN.

Met belangstelling las ik de opmerkingen van Dr. BAUDET in n°. 24 van dit *Tijdschrift*.

Indien de bepalingen van Art. 2 en 3 der Wet van 27 April 1884 (*Stbl.* n°. 96) zóó worden opgevat, als Dr. BAUDET dat uitlegt, zullen die artikelen geen kwaad doen. Maar het schijnt mij onvoldoende de uitwerking over te laten aan een opvatting, die aan verandering onderhevig kan zijn, vooral als andere personen geroepen zijn de Wet uit te voeren.

Kon er een goede definitie van krankzinnigheid of zelfs maar van verstandsverbijstering gegeven worden, dan was de zaak zeer eenvoudig. Nu dat niet kan, moet getracht worden de nadeelen, die de thans bestaande Wet ongetwijfeld heeft en hebben kan, zoo gering mogelijk te maken.

Daartoe is het volstrekt niet noodig indulgentie bij de toepassing te wenschen. Dat is, als bij de toepassing van elke Wet, zelfs onwenschelijk.

Indien de stelling, door Dr. BAUDET verkondigd, opgaat, dat een geneesheer, door de aangiften van anderen evenmin in zijn appreciatie van het ziektegeval, als in de diagnose of behandelingswijze gebonden is, is er al veel gewonnen. Mijn ondervinding leerde mij dat echter niet.

Het schijnt mij toe, dat er betrekkelijk minder kwaad schuilt in het onbepaalde begrip, uitgedrukt door het woord „krankzinnigheid”, dan in het ontbreken eener bepaling, hoe iemand, die niet hersteld uit een Gesticht wordt ontslagen, of die, volgens Art. 3 als krankzinnig is aangegeven, weder hersteld kan worden verklaard.

Dr. BAUDET erkent, dat practisch de beslissing aan de familie wordt overgelaten of iemand een Gesticht verlaten zal. Dat is dan ook regel bij niet volkomen herstel. Nu zou het misschien overweging verdienen een artikel in de Wet op te nemen, ongeveer luidende:

„Wanneer ontslag uit een krankzinnigengesticht wordt verleend, naar aanleiding van Art. 28, 3°, in verband met Art. 29, en de ontslagene naar zijn „eigene woning, of die zijner ouders of van zijn echtgenoot terugkeert, wordt „de ontslagene niet meer als krankzinnige beschouwd.”

En een ander artikel:

„Indien iemand, omtrent wier aangifte gedaan is volgens Art. 3, naar zijn „eigene woning af enz. (als boven), beschouwd.”

Dan is het ten minste duidelijk, dat zoo iemand als hersteld beschouwd wordt en een nieuwe verklaring noodig is, als zich opnieuw krankzinnigheid mocht vertoonen. Bovendien schijnt het wenschelijk omtrent het verblijf van een krankzinnige een omgekeerde richting in de aangifte te volgen dan thans Art. 3 voorschrijft. Indien de aangifte binnen tweemaal 24 uren (ik schreef in mijn eerste opstel onjuist 24 uren) aan een der Inspecteurs ge-